

סדרת ציידת הלילה

לילה של חלומות אסורים

ג'אנין פרוסט

ג'אנין פרוסט

לילה של חלומות אסורים

סדרת ציידת הלילה

4

מאנגלית: לינדה פניאס־אוחנה

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'אנין פרוסט
לילה של חלומות אסורים

Jeaniene Frost
DESTINED FOR AN EARLY GRAVE
A NIGHT HUNTRESS —
Book IV

DESTINED FOR AN EARLY GRAVE by Jeaniene Frost
Copyright © 2009 by Jeaniene Frost
Excerpt from *First Drop of Crimson* copyright © 2010 by Jeaniene Frost; Excerpts from
Memoirs of a Scandalous Red Dress copyright © 2009 by Elizabeth Boyle; *Lord of the*
Night © 1993 by Susan Wiggs; *Don't Tempt Me* copyright © 2009 by Loretta Chekani;
Destined for an Early Grave copyright © 2009 by Jeaniene Frost
Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עריכה לשונית: שפרה רווה
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר — כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025 | Printed in Israel 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר — מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב ISBN 978-965-7831-601

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

תודות

שוב אני צריכה להודות לאלוהים, שעזר לי להגשים את חלומותיי הישנים ונתן לי כוח לשאוף להגשים חלומות חדשים.

אם אביע את הערכתי כראוי לכל מי שעזר לי, עודד אותי או תרם להצלחת הסדרה בשנה החולפת, אזדקק לספר נפרד. ומאחר שקצרה היריעה, אציין כמה אנשים שבלעדיהם לא יכולתי לעשות את זה: העורכת שלי, אריקה צאנג, שממשיכה להדהים אותי בעזרה ובתובנות, שתרומתן אינה מסתכמת בשיפור ספריי. אריקה – אם לא אמרתי זאת לאחרונה, אני אסירת תודה לך על כל מה שעשית.

תודה לתומס אגנר, שעיצב עטיפות מרהיבות לספריי. תודה רבה גם לאמנדה ברגרון, לקארי פרון, ללאייט סטליק, לקארן דייבי, לוונדי הו וליתר הצוות המופלא בהוצאת אבון/הרפר קולינס.

הכרת תודה מקרב ליבי שלוחה לסוכנת שלי, ננסי יוסט, על מקצוענותך, על תשומת הלב היוצאת מגדר הרגיל, שאת מעניקה ללקוחותייך, ועל עזרתך היקרה מפז בניהול הקריירה שלי.

תודה לכם, חובבי הסדרה, שהמשכתם לאפשר לי לחלוק את עולמי ואת דמויותי עימכם. ספריי אפשריים רק בזכות התלהבותכם ותמיכתכם. במילים אחרות, אתם שולטים! תודה מיוחדת גם לטייג' שוקלר, לארין, להורן ולמארסי פנדרברוק, שעשו את אתר חובבי הסדרה למקום כיפי כל כך לקוראים – וגם לי!

מליסה מאר ואילונה אנדרוז, אין מילים בפי להודות לכן על

חברותכן, על חוכמתכן, על הביקורת ועל המדהימות שלכן באופן כללי. שתיכן החזקתן אותי בשנה החולפת לאורך כל הדרך, על מהמורותיה ועל קשייה. הידר ל'מועדון הבנות'! וכמו תמיד, לבעלי ולמשפחתי... בלעדיכם הייתי אבודה.

1

אם הוא יתפוס אותי, אני מחוסלת.

רצתי בשיא המהירות, ניסיתי להימנע מלהיתקל בעצים, בשורשים בולטים וסבוכים ובאבנים על אדמת היער. היצור המפלצתי רדף אחריי ונהם, קולו הולך וקרב. הוא היה מהיר ממני והגביר את הקצב ואילו אני הלכתי והתעייפתי.

הצמחייה שהתדלדלה, חשפה ערפד בלונדיני על גבעה מרוחקת. זיהיתי אותו מייד. ליבי התמלא תקווה. אם אצליח להגיע אליו, אהיה בסדר. הוא אוהב אותי. הוא יגן עליי מפני המפלצת. אבל הייתי עדיין מאוד רחוקה.

ערפל הזדחל במעלה הגבעה, עטף את הערפד וגרם לו להיראות כמעט כרוח רפאים. צרחתי את שמו כשצעדיו של היצור המפלצתי הלכו והתקרבו. הסתערתי קדימה אחוזת אימה, כחוט השערה ביני ובין אחיזתן של כפות ידיים גרמיות שהיו נחושות להוריד אותי שאולה. בכוחות מחודשים, שעטתי אל עבר הערפד. הוא עורד אותי, תוך כדי נהימות אזהרה לעבר היצור, שלא הפסיק לרדוף אחריי.

"עזוב אותי", צרחתי כשנתפסתי מאחור באחיזה חסרת רחמים. "לא!"
"חתלתולה!"

הצעקה לא הגיעה מהערפד שעמד לפניי, אלא מהיצור המפלצתי שריק אותי בכוח לאדמה. הפניתי את ראשי במהירות אל עבר הערפד שבמרחק, אבל דמותו היטשטשה בתוך החלל הריק, והערפל עטף אותו. רגע לפני שהוא נעלם, שמעתי את קולו.

"הוא לא בעלך, קאת'דין."

ניעור חזק פוגג את שארית החלום, התעוררתי כדי למצוא את בונז, אהובי הערפד, מרחף מעליי.

"מה קורה? את פצועה?"

שאלה מוזרה הייתי אומרת, לאור העובדה שזה היה רק חלום בלהות. אבל עם עוצמה וקסם נכונים, גם סיוטים עלולים להפוך לכלי נשק. פעם, כמעט נהרגתי על ידי חלום. בכל מקרה, עכשיו זה היה שונה. על אף בהירותו, זה היה רק חלום.

"אני אהיה בסדר אם תפסיק לטלטל אותי."

בונז שמט את ידיו ופלט אנחת רווחה. "לא התעוררת, וחבטת במיטה. זה העלה בי זיכרונות קשים."

"אני בסדר. זה היה... חלום מוזר."

היה משהו בערפד שהופיע בו שהטריד אותי. הרגשתי שאני אמורה לדעת מי הוא.

בכל אופן אין בזה שום היגיון, הוא היה בסך הכל פרי דמיוני.

"מוזר שלא הצלחתי לקלוט שום דבר מהחלום שלך," המשיך בונז.

"בדרך כלל החלומות שלך הם בשבילי כמו מוזיקת רקע."

בונז היה מאסטר ערפד, חזק יותר מרוב הערפדים שפגשתי אי פעם. אחת המתנות שלו הייתה היכולת לקרוא את מחשבותיהם של בני אנוש. הייתי חצי בת אנוש וחצי ערפדית, הייתה בי מספיק אנושיות שאפשרה לבונז לשמוע את המחשבות שלי, אלא אם התאמצתי לחסום אותו. ועדיין היה זה חדש לי שהוא שומע את החלומות שלי.

"אתה יכול לשמוע גם את החלומות שלי? אלוהים, בטח אין לך

רגע שקט. הייתי יורה לעצמי בראש אם הייתי במקומך."

מה שלמעשה, לא היה מזיז לו. רק פגיון עשוי כסף שיפלאח את ליבם של ערפדים או עריפת הראש שלהם יקטלו אותם. ירייה בראש עשויה לפתור את כל הצרות שלי לצמיתות, אבל לבונז היא תגרום כאב ראש חזק בלבד.

הוא נשען לאחור על הכריות. "אל תדאגי, אהובה. אמרתי שהחלומות שלך הם כמו מוזיקת רקע, כך שזה די מרגיע. ובאשר

לשקט, השקט כאן על המים הוא הכי קרוב לזה שחוויתי אי פעם מבלי להצטמק ולהתייבש תוך כדי."

נשכבתי בחזרה, ורעד חלף בי כשהוא הזכיר את ההיתקלות האחרונה שלו עם המוות. שעריו של בונז הלבין אז, כשהוא כמעט מת, אבל עכשיו כבר חזר לצבעו הרגיל, חום עמוק.

"זו הסיבה שאנחנו שטים בסירה ברחבי האוקיינוס האטלנטי? כי רציתי קצת שקט ושלווה?"

"רציתי לבלות איתך קצת ביחידות, חתלתולה. היה לנו כל כך מעט זמן לעצמנו בזמן האחרון."

בלשון המעטה. אף על פי שכבר עזבתי את העבודה שלי בפיקוד על האגף הסודי של היחידה לביטחון פנים שתפקידו לצוד ערפדים וג'ולים נבלים, החיים מאז לא היו משעממים לרגע. בהתחלה היינו צריכים להתמודד עם האברות בנפש שספגנו מהמלחמה עם ערפד מאסטר אחר בשנה שעברה. כמה מחבריו של בונז נרצחו, וגם רנדי, בעלה של דניס, החברה הכי טובה שלי. כשנגמרה המלחמה צדנו במשך חודשים את הנותרים, אלו שהכשירו את הקרקע לפתיחת המלחמה, כדי שלא יישארו בחיים ויחרחרו מלחמה נוספת נגדנו בעתיד. אחר כך הכשרתי את המחליפה שלי, כדי שהיא תוכל לשמש כפיתיון ביחידת הסוכנים החשאיים של הדוד שלי, דון, שרדפו את בני קהילת האל-מתים שהתנהגו לא יפה. ערפדים וג'ולים לא חייבים להרוג כדי לאכול מדם אדם, אם כי יש כאלה בהם שהורגים בשביל הכסף, או מטיפשות. הדוד שלי דואג לטפל בערפדים ובג'ולים – שאזרחים רגילים לא יהיו מודעים כלל לקיומם.

ולכן כשבונז אמר לי שאנחנו יוצאים לשיט בסירה, הנחתי שאנחנו יוצאים למשימת-חיסול כלשהי. נסיעה לאיזשהו מקום רק לשם מנוחה והתרגעות היא דבר שלא קרה, אף פעם מאז שאנחנו יחד.

"אז זאת חופשת סופשבוע?" לא יכולתי להסתיר את הספקנות בקולי.

הוא העביר את אצבעו על שפתי התחתונה. "זאת החופשה שלנו, חתלתולה."

הייתי עדיין המומה מהרעיון. "ומה עם החתול שלי?" השארתי לו אוכל שיספיק רק ליום-יומיים, לא להיעדרות ממושכת. "אל דאגה. שלחתי מישוהו לבית שלנו שיטפל בו. אנחנו יכולים לטייל לכל מקום בעולם ולקחת את הזמן בדרך. אז תגירי, לאן ניסע?" "פריז."

הפתעתי את עצמי שנפלט לי. מעולם לא השתוקקתי לנסוע לשם בעבר, אבל מסיבה כלשהי, בוער לי עכשיו. אולי מפני שפריז אמורה להיות עיר האוהבים, אף על פי שדי היה במבט אחד בכוננו כדי להכניס אותי למצב רוח רומנטי.

הוא בטח שמע את המחשבה שחלפה בראשי, כי הוא חיך ופניו היו עוצרות נשימה אפילו יותר מדרך כלל, לדעתי. על רקע הסדינים הכחולים, עורו כמעט זהר בחיורון משי בגון הבהט, מושלם מדי מכדי להיות אנושי. הסדינים, שכיסו חלקית את גופו חשפו בטן רזה, מוצקה ומתוחה, וחזה שרירי וחזק. עיניים חומות כהות החלו לזהור בירוק אמרלד, וניבים הציצו מתחת לקצות פיו, מודיעים לי שאני לא היחידה שחום מציף את גופה לפתע. "אם כך, פריז," הוא לחש, והעיף את הסדינים מעליו.

"...נגיע לשם עוד מעט. כן, היא מרגישה מצוין, מנצ'רו. שככה יהיה לי טוב, התקשרת אליי כמעט כל יום... כן, ניפגש ברציף." בונז הניח את השפופרת והניד בראשו. "או שראש השושלת שלי מסתיר משהו, או שהוא פיתח אובססיה לא בריאה כלפייך שגורמת לו לרצות לדעת על כל צעד שלך." התמתחתי בערסל שעל הסירה. "בפעם הבאה תן לי לדבר איתו. אני אגיד לו שמעולם לא הרגשתי טוב יותר."

שלושת השבועות הבאים היו באמת נפלאים. אם אני הייתי זקוקה לחופשה, בונז היה זקוק לה כפליים. כאדונה של שושלת ענפה וכמנהיג-שותף של שושלת ענפה אף יותר, או שתמיד פקחו עליו עין, בחנו אותו וקראו עליו תיגר, או שהיה עסוק בהגנה על אנשיו. כל האחריות הזאת גבתה מחיר. רק בימים האחרונים הוא הצליח להירגע

מספיק כדי לישון פרק זמן ארוך יותר מהשעות הספורות שאליהן היה מורגל.

הייתה רק נקודה שחורה אחת בשיט התענוגות הזה, אבל שמרתי אותה לעצמי. למה להרוס את החופשה שלנו ולספר לבונו על החלומות הטיפשיים חסרי המשמעות שלי?

הפעם החלומות הופיעו מבלי שבונו הצליח להבחין בהם. כנראה שהפסקתי לבעוט ברגליי מתוך שינה. לא הצלחתי לזכור הרבה מהם כשהתעוררתי. כל שידעתי הוא שהופיע בהם אותו ערפד בלונדיני נטול-פנים מהחלום הראשון. זה שקרא לי בשמי האמיתי, קאת'רין, ושכסופם תמיד הטיח בי אותה אזהרה מסתורית – הוא לא בעלך.

על פי חוקי בני האנוש, בונז לא היה בעלי. אבל התאחדנו בברית דם ונישאנו על פי כללי הטקס הערפדיים, והאל-מתים לא נוהגים להתגרש. כל הקטע של "עד שהמוות יפריד בינינו" לא היה צחוק מבחינתם. אולי החלומות שלי סימלו רצון תת-מודע לקיים בכל זאת טקס חתונה מסורתי. בפעם האחרונה שניסינו לערוך טקס מסורתי, פרצה מלחמה נגד ערפד שחשב שבעזרת כישוף אפל וקטלני יוכל לטרוף את הקלפים (ואותנו).

מנצ'רו פגש אותנו ברציף. על אף שהוא לא נראה מבוגר מבונז, הוא קרא לו ראש השושלת, כי הערפד שהמיר את בונז הומר בעצמו על ידי מ מנצ'רו. בונז ומנצ'רו היו מן הסתם באותו גיל בשנות-אדם כשהם הומרו לערפדים. גם מנצ'רו היה יפה תואר – במובן האקזוטי של המילה – הודות להליכותיו המלכותיות, תווי פניו המצריים, ושערו השחור הארוך המתנפנף ברוח.

אבל הדבר שבאמת לכד את תשומת ליבי היה שמנצ'רו התהלך כשהוא מלווה משני צידיו בשמונה מאסטרס ערפדים. עוד בטרם הספקתי לרדת מהסירה, הרגשתי את האנרגיה החשמלית שקרנה מכולם יחד והתפצצה באוויר. נכון שעל פי רוב מנצ'רו יצא למסעותיו כשהוא מלווה בפמליה, אבל הפעם מלווי נראו כמו שומרים, ולא כמו חבורת מעריצים אל-מתים.

בונז ניגש למנצ'רו ולחץ את ידו קצרות.

"שלום, ראש השושלת. לא יכול להיות שהבאת את כל אלה רק בשביל הפוזה" – הוא סימן בניד ראש לכיוון הערפדים הממתינים בצד – "אז אני מתאר לעצמי שיש בעיות."
מנצ'רו הנהן. "כדאי שנלך. גם ככה הסירה הזאת מכריזה בקולי קולות שאתה כאן."

על דופן הסירה היה כתוב "מלאכית-המוות" באותיות אדומות: מחווה לכינוי שלי, "מלאכית המוות האדומה", שאותו הרווחתי ביושר הודות לצבע שערי ולריכוז הגבוה של תאי דם אלי-מתים בגופי.
מנצ'רו החליף אתי רק ברכת שלום קצרה ומנומסת כשפסענו מהרציף לעבר וואן שהמתין לנו. שישה מהשומרים נכנסו לוואן זהה שחנה בסמוך. שעטנו משם, והוואן השני נסע בעקבותינו במרחק לא רב.

"ספרי לי על החלומות שלך, קאת," אמר מנצ'רו ברגע שיצאנו לדרך.

פערתי את עיניי. "איך אתה יודע עליהם?"
גם בונז נראה מופתע. "לא סיפרתי לו, חתלתולה."
מנצ'רו התעלם משאלותינו. "מה ראית בחלום שלך? תפרטי בדיוק."
"החלומות מוזרים," התחלתי לומר, וראיתי שהגבות של בונז מתרוממות באחת לנוכח השימוש שלי בלשון רבים. "בכולם מופיע אותו ערפד. בזמן החלומות, אני מזהה אותו. אני אפילו יכולה לשמוע את עצמי קוראת לו בשמו, אבל כשאני מתעוררת, אני לא זוכרת מי הוא."

אלמלא הייתי יודעת יותר טוב, הייתי אומרת שמנצ'רו נראה מפוחד. אבל אני לא מומחית בכל הקשור אליו, כמוכן. מנצ'רו היה בן מעל ארבעת אלפים שנה וגאון בהסתרת רגשותיו, אבל יכול להיות שפיו התקשה לשבריר שנייה. או שאולי הייתה זו אשליה אופטית בלבד.

"כמה חלומות כאלה היו לך?" שאל בונז. הוא נראה לא מרוצה. ההתהדקות של שפתיו לא הייתה מקרית.
"ארבעה, ואל תתחיל. היית מפליג למבצר הקרוב אם הייתי מספרת

לך עליהם, ושם היית משגיח עליי עשרים וארבע שעות ביממה. הייתה לנו חופשה ממש נחמדה, ולכן לא סיפרתי לך עליהם. לא כזה סיפור." הוא פלט נחרה. "לא כזה סיפור, היא אומרת. טוב, אהובה, בואי נגלה מה באמת הסיפור. במזל, הוא לא ייגמר באיבוד חייך הפזיזים." ואז הוא פנה למנצ'רז. "אתה ידעת שמשוהו לא בסדר. למה, לכל הרוחות, לא הבאת את זה לידיעתי במייד?"

מנצ'רז רכן קדימה. "חיייה של קאת אינם בסכנה. מכל מקום, נוצרה איזושהי... סיטואציה. קיוויתי שלא נצטרך לקיים את השיחה הזאת לעולם."

"אתה יכול פשוט לשפוך את מה שיש לך בלי הקדמות, לשם שינוי?" מנצ'רז ידוע ביכולתו ללכת סחור סחור שעות. אני מניחה שבשל גילו המופלג, הוא רכש מידה מגונה של סבלנות. "שמעת פעם על ערפד בשם גרגור?"

כאב פילח את ראשי לשבריר שנייה והתפוגג כל כך מהר שמיד הסתכלתי סביבי כדי לבדוק אם מישו אחר מלבדי הרגיש את זה. מנצ'רז נעץ בי מבט כאילו הוא מנסה לחדור פנימה ולבחון את החלק האחורי של המוח שלי. בונז סינן קללה לידי.

"אני מכיר כמה ששם גרגור, אבל רק אחד שמכונה חוטף החלומות הארור." הוא הלם באגרופו, ומשענת היד נעקרה ממקומה. "לזה אתה קורא סטנדרטים מקובלים של בטיחות לאשת?" "אני לא אשתך."

בונז ירה לעברי מבט משתאה, כשכף ידי התרוממה מייד וסכרה את פי. מאיפה לעזאזל, זה הגיע? "מה אמרת הרגע?" בונז שאל בספקנות. בשוק, גמגמתי.

"אני – אני התכוונתי... בחלומות שלי, הדבר היחיד שאני זוכרת הוא שהערפד הזה אומר לי 'הוא לא בעלך'. ואני יודעת שהוא התכוון אליך, בונז. לזה התכוונתי."

בונז נראה כאילו הרגע דקרתי אותו בסכין, ומנצ'רז עטה את אותה ארשת אדישה ומסתורית. לא מסגיר דבר.

"אתה יודע, תמיד נדמה לי שדווקא כשדברים מתחילים להסתדר בינינו ממש טוב, אתה בא ודופק את הכול!" התפרצתי על מנצ'רו.

"את בחרת לבוא לפריז, מכל המקומות בעולם," השיב מנצ'רו.

"אז מה? יש לך משהו נגד הצרפתים?" כעס לא הגיוני כלפיו הציף אותי. צרחה גאתה בתוכי. למה אתה לא יכול פשוט להניח לנו?!

ואז ניצערתי הכל מעליי. מה לא בסדר איתי? האם זה מקרה חמור של תסמונת קדם וסתית או משהו?

מנצ'רו שפשף את מצחו. תווי פניו העדינים, העתיקים, נראו בפרופיל, כשהסב את מבטו ממני.

"פריז עיר יפהפייה. תיהני ממנה. בקרי בכל האתרים החשובים. אבל אל תלכי לשום מקום ללא ליווי, ואם תחלמי על גרגור שוב, קאת, אל תיתני לו להניח עלייך את ידיו. אם תראי אותו בחלומותייך, תברחי."

"אממ, אין מצב שתצליח לפטור את עצמך בערפול מקושקש כמו 'שיהיה לך יום נעים', אמרתי. "מי זה גרגור, למה אני חולמת עליו, ולמה הוא מכונה חוטף החלומות?"

"וחשוב מכך, למה הוא צץ פתאום כדי לחפש אותה?" קולו של בונז היה קר כקרח. "איש לא שמע או ראה את גרגור יותר מעשור. חשבתי שהוא מת."

"הוא לא מת," אמר מנצ'רו בקול מאיים-משהו. "כמוני, לגרגור חזיונות של העתיד. הוא התכוון לשנות את העתיד שראה באחד החזיונות הללו. כשגיליתי זאת, תפסתי וכלאתי אותו בתור עונש."

"ומה הוא רוצה מאשתי?"

בונז הדגיש את המילים כשקישת גבה אחת לעברי, כקורא עליי תיגר להעז ולהתווכח איתו. לא התווכחתי.

"הוא ראה את קאת באחד החזיונות שלו, והחליט שהיא מוכרחה להיות שלו," אמר מנצ'רו בטון שטוח. "אחרי כן, גילה שהיא עתידה להתאחד איתך בברית דם. באזור יום הולדתה השישה-עשר, גרגור התכוון למצוא אותה ולקחת. התוכנית שלו הייתה מאוד פשוטה – אם אתה וקאת לא תיפגשו כלל, היא תהיה שלו, ולא שלך."

"חתיכת ממזר רמאי," סינן בונז, בעוד פי נפער בתדהמה. "אחמיא לו על הפיקחות שלו כשאשסף את ליבו ביתר כסף."

"אל תזלזל בגרגור," אמר מנצ'רו. "הוא הצליח להימלט מהכלא שלי לפני חודש, ועדיין לא ברור לי איך. נראה כי גרגור מעוניין יותר בקאת מאשר בנקמה בי. ככל הידוע לי, היא האדם היחיד שאני מכיר, שגרגור יצר איתו קשר בחלומות מאז בריחתו."

למה הערפדים המטורפים האלה מנסים כל הזמן לקחת אותי? העובדה שהייתי היחידה שידוע עליה בעלת גנים ערפדיים ואנושיים יחד, לא הייתה שווה את הצרות שנגרמו לי בעטיה. גרגור לא היה הערפד הראשון שחשב שיהיה מגניב להחזיק בי כאילו הייתי מין צעצוע אקזוטי, אבל בהחלט מגיע לו תוספת ניקוד על כך שרקח תוכנית מקורית במיוחד למטרה זו.

"וכלאת את גרגור במשך תריסר שנים רק כדי למנוע ממנו לשנות את העתיד שלי עם בונז?" שאלתי מבלי להסתיר את ספקנותי. "למה? הרי לא ממש התאמצת לעצור את אדונו של בונז, איאן, כשהוא ניסה לעשות אותו דבר."

עיני הפלדה של מנצ'רו עברו במהירות ממני לבונז וחוזר חלילה. "היה שם יותר סיכון," אמר לבסוף. "אלמלא פגשת את בונז, הוא היה עלול להישאר תחת מרותו של איאן, וכך לא היה נעשה אדון של שושלת משלו, ולא היה מצטרף אליי להנהגת השושלת שלי כשהייתי צריך אותו. לא יכולתי לסכן את כל זה."

אז מה שעמד לנגד עיניו לא הייתה הדאגה לקיומה של אהבת-אמת, כלל. הגיוני. נדירים היו המקרים שבהם הערפדים פעלו ממניעים אלטרואיסטים.

"מה יקרה אם גרגור ייגע בי בחלומות שלי?" שאלתי כדי להתקדם הלאה. "מה אז?"

בונז ענה לי, והמתח הלוהט במבטו יכול היה לחרוך את פניי. "אם גרגור יתפוס אותך בחלומות שלך, כשתתעוררי תהיי בכל מקום שבו הוא נמצא. לכן הוא מכונה חוטף החלומות. הוא יכול לחטוף אנשים בעודם שרויים בחלום."

2

התווכחתי, כמוכן. שני הגברים תקעו בי מבטים שאמרו כמה טיפשי מצידי להתווכח עם משהו שמבחינתם היה כבר עובדה. היכולת הזאת של גרגור פעלה, בדרך כלל, רק על בני אנוש, מאחר שלערפרים ולג'ולים יש מוח על טבעי, מונע חטיפה של תת-מודעות מתוך חלום. אבל מאחר שאני מעורבת, יכול להיות שהטריק של גרגור יפעל גם עליי.

חכו שאספר לדוד שלי, שיש ערפד שיכול לעשות את זה. הוא יתעלף במקום.

"גרגור ינסה לשלוט בכך דרך החלומות שלך," אמר מנצ'רז לפני שנפרדנו. "עדיף שתתעלמי מכל מה שיגיד ותעירי את עצמך כמה שיותר מהר."

"תהיה בטוח שזה מה שאעשה," רטנתי. "דרך אגב, מה המשמעות של פריז? אמרת שבחרנו לבוא לפריז כאילו שיש לעובדה הזאת משמעות כלשהי."

"גרגור צרפתי," הייתה תשובתו של מנצ'רז. "בחרת לבקר בעיר, שהייתה ביתו במשך כמעט תשע מאות שנה. אני בספק אם זה צירוף מקרים."

הצטמררתי. "על מה אתה מרמז?"

"על הברור מאליו," אמר בונז, כמעט עוקר את ידי ממקומה, בעודו מושך אותי לעבר בקתה ציורית מכוסה בחלקה בשיח מטפס. "גרגור אמר לך לבוא לכאן."

זוג ערפדים צרפתי נחמד קיבל את פנינו בכניסה במילות ברכה שלא הבנתי. בונז דיבר איתם בשפתם, במבטא שנשמע אותנטי כמו שלהם. "לא סיפרת לי שאתה יודע צרפתית," נהמתי. "ואת לא סיפרת לי שהיה לך יותר מחלום אחד," ירה בתגובה באנגלית.

הוא עדיין כועס. נאנחתי. לפחות זכינו לכמה שבועות של שקט בלי מריבות.

היכרות רשמית נעשתה באנגלית. סוניה ובעלה נואל היו המארחים שלנו בזמן שהותנו בפריז.

"אתם נשואים?" שאלתי בהפתעה, ומייד הסמקתי. "לא התכוונתי להישמע כל כך המומה, פשוט –"

"אתם זוג הערפדים המאוחד הראשון שהיא פוגשת, מְזַאֲמִיז," הזדרז בונז להסביר. "אני חושב שהיא התחילה להאמין שיש לה מונופול על הסטטוס הזה."

שניהם צחקו, והרגע המביך חלף. סוניה אפילו לא הנידה עפעף לנוכח חצי תריסר הערפדים שהתמקמו בעמדותיהם סביב ביתה.

הם הובילו אותנו לחדרנו, שמחלונותיו נשקף נוף הגנים. הסתבר כי סוניה הייתה מומחית לגינון, והגנים שהקיפו את ביתה אכן היו גן-עדן בזעיר אנפין.

"התמדה וסבלנות, מֶה שְׁרִי," אמרה כשהחמאתי לה. "כל אחד יכול ליהנות מיישום נכון של שתי התכונות."

אמרה ונתנה בבונז מבט נוקב, מבהירה לי שהערתו לא חמקה מאוזניה.

"סוניה יקירת, אשתדל לזכור זאת," הוא השיב ביובש. "אני מניחה שתצרו לאכול משהו קל ולהתמקם. קאת, יש פירות, גבינה ויין מצונן. בונז, אתה רוצה שאשלח אליך מישהו עכשיו או אחר כך?"

"אחר כך. קודם אני חייב לשוחח עם אשתי." הטון בקולו שוב קרא עליי תיגר, בהטעימו את המילה 'אשתי'. סוניה ונואל הלכו, ועוד לפני שהספיקו להתרחק, בונז התנפל עליי.

"אני לא מאמין, חתלתולה, חשבתי שעברנו את השלב הזה, ובכל זאת שוב החלטת על דעת עצמך, בלי לדבר איתי קודם, עם מה אני מסוגל או לא מסוגל להתמודד."

מעט מהחרטה שהרגשתי התפוגג. "חשבתי שזה חסר משמעות, לכן לא סיפרתי לך."

"חסר משמעות? זאת דרך טובה לתאר ניסיון חטיפה בעורך לידי במיטה! ערפד ידוע לשמצה ניסה לחטוף אותך מתוך המיטה שלנו!"
 "אבל לא ידעתי שזה מה שקורה!"

"ידעת שמשהו לא בסדר, ובכל זאת הסתרת את זה ממני. חשבתי שלמדת כבר לפני שש שנים שלהסתיר ממני דברים זאת טעות."

אאוץ! מכה מתחת לחגורה. כמה חודשים לאחר שהכרנו, עובדת היותי חצי ערפדית נחשפה בפני דון ויחידה שלו, כשנעצרתי בגין רצח מושל מדינת אוהיו. אז לא ידעתי כי דון, שחקר אותי, הוא אח של אבי, הערפד האפס, שהצליח להכניס את אימא שלי להיריון רק מפני ששכב איתה זמן קצר מאוד לאחר שהומר. גם לא ידעתי שדון הכיר אותי מיום היוולדי וידע שאני מעורבת. אני חשבתי לתומי, שהוא רק סוכן אף-ביי-איי בכיר היודע על קיומם של ערפדים – וכי יהרוג את בונז אם לא אשיב בחיוב להצעתו להצטרף ליחידת העילית הסודית שלו.

לכן עבדתי על בונז וברחתי עם דון, מאמינה שזו הדרך היחידה להציל את חייו. בונז לא קיבל את הנטישה שלי בשמחה. למעלה מארבע שנים עברו עד שהצליח למצוא אותי, ומייד הוכיח לי כמה טעיתי כשחשבתי שאנחנו לא יכולים להיות יחד. ועדיין סבלתי מרגשי אשמה איומים בשל הנטישה הזאת. והינה הוא שוב מחטט בפצע הישן ואינו מרפה.

"כמה זמן עוד תעניש אותי על זה? לפי ההערה האחרונה שלך, נראה לי שתמשיך עוד הרבה שנים."

הכעס החל להתפוגג מפניו. הוא העביר יד בשערו ושלה לעברי מבט מתוסכל – אך פחות מאשים.

"יש לך מושג מה היה עובר עליי, אילו הייתי מתעורר ומגלה שנעלמת בלי להותיר עקבות? זה היה מטריף אותי, חתלתולה."

נשמתי עמוק ונשפתי באיטיות. אילו היה נודע לי שבונז עלול להיעלם לי מתוך שינה ולהיחטף על ידי ערפד מסיבות עלומות, גם אני הייתי מאבדת את עשתונותי. תשלטי בעצמך, קאת. זה לא הזמן להתחשבן על הערות שאף אחד מכם לא מתכוון אליהן באמת.

"בוא נשכח מזה, בסדר? הייתי צריכה לספר לך על החלומות. אם הם יופיעו שוב, אני אספר לך ברגע שאתעורר. שבועת צופה."

הוא התקרב אליי, אוחז בכתפיי. "לא הייתי עומד שוב בסבל כזה, לאבד אותך ככה, חתלתולה."

עטפתי את כפות ידיו בדיי. "אתה לא. אני מבטיחה."

כל פרט בבניין האופרה גרנייה היה מעוצב בפאר ובסגנון עתיק של 'העולם הישן', כזה שאפשר לראות רק בבניינים שבנו בתקופה זו. סוניה ונואל באו איתנו לאופרה – כמו גם פמליית המאבטחים שלנו. בונז לא לקח שום סיכון שגרגור יופיע פתאום ויהרוס את כל הכיף. זאת הייתה האופרה הראשונה שלי. בדרך כלל לא יצא לי ללבוש שמלות ערב, אלא אם כן התכוונתי להרוג מישהו, אבל בהנחה שהעלילה לא תהפוך להיות גרפית יותר מהמתואר בתוכנית, זה לא יקרה הערב.

בונז משך כל כך הרבה מבטי הערצה בדרכנו לכניסה המוזהבת, עד שכף ידי התהדקה על ידו. ברור שהוא נראה מדהים – עם הטוקסידו השחור ועם צעיף המשי הלבן שעטף את צווארו, אבל נשים חייבות ללטוש בו מבטים? רוב הזמן אני צובטת את עצמי, לא מאמינה שמישהו כל כך מהמם וזוהר שייך לי. אך לפעמים גורמים לי המבטים שטופי הזימה, הנשלחים לעברו, להצטער שהוא כל כך תאוה לעיניים.

"הן לא לוטשות בי עיניים, אהובה שלי," נהם בונז. "הן מסתכלות עלייך, כמוני."

חייכתי בעודו שולח לעברי מבט תאוותני. "זאת רק השמלה," התגריתי. "היא מדגישה לי את הישבן ואת הציצים." שמלת המשי האדומה הייתה עשירה ברצועות בד באזור החזה, שהסתירו את התמיכה העדינה של מחוך הסטרפלס. הרצועות נאספו באזור המותן

ונשפכו כלפי מטה כמניפה ליד החלק התחתון הארוך והצר של השמלה. זה היה הבגד הכי מהורר שלבשתי מעולם.

בונז צחק בקול נמוך. "אני לא יכול להפסיק לתהות איך אצליח לחדור אלייך בשמלה הזאת. כרגע החלטתי, שזה יהיה מאחור, אם כי אני עלול לשנות את דעתי עד סוף ההופעה."

"אז למה באנו לכאן, אם אתה מתכוון להשתמש בקשר המנטלי בינינו ולחרמן אותי ולהציק לי במקום לצפות בהופעה?"

"כי זה בפני עצמו פשוט כיף," הוא ענה בחיוך שובב. "אני איהנה לדמיין את כל מה שאעשה לך ברגע שנהיה לבד."

ואז נמוג הזיק השובב מעיניו והוא הרצין. "האמת היא שחשבתי שנצפה באופרה, נאכל ארוחת ערב מאוחרת ואחר כך נפעיל את הרגליים בסיור בעיר. יהיו לנו מלווים, אבל אני חושב שהם לא צריכים להיות דבוקים לנו לתחת. מתחשק לך?"

פערתי את פי – לטייל בעיר בלי תחמושת מלאה על הגוף ועם יחידת שומרים חמושה היטב בהיכון? סתם לטייל, כמו אנשים נורמליים?

"ווי, סי, 'כן!' בכל שפה שתרצה. בבקשה תגיד לי שאתה לא תקרא לי 'קוראת מחשבות'."

"אני לא. האופרה עומדת להתחיל, בואי נתישב."

"אוקיי."

"את ממש מסכימנית היום, אה?" הנעימה הערמומית ההיא שבה לקולו. "אני אנצל את העובדה הזאת אחר כך."

כשהמסך ירד בהפסקה, ידעתי שלושה דברים: שאני אוהבת אופרה, שאני רוצה משקה ושאני צריכה להשתין.

"אני בא איתך לשירותים," הכריז בונז. גלגלתי עיניים. "יש כללים לעניין הזה."

"אני צריכה לרענן את האודם שלי, קאת, אכפת לך אם אבוא איתך?" שאלה סוניה. "בונז, אתה יכול להביא בינתיים קצת שמפניה, גם אני אשמח לכוסית. זה מול השירותים, כך שלא יהיה לך קשה למצוא אותנו."

המשמעות הייתה ברורה. בונה יהיה בקרבת מקום למקרה שתתעורר בעיה כלשהי, מחזור תועה מהחלומות או חובב אופרה אל-מותי נלהב וקטלני; לי תהיה שומרת ראש.

הוא הניד בראשו. "אני יכול ללוות אותך. זה לא אומר שאני מגונן מדי. זה רק עניין של נימוס."

"בטח." עשיתי פרצוף. "מה שתגיד."

תור ארוך השתרך בשירותי הנשים. בונה פלט גיחוך משועשע כשהעפתי מבט הססני לעבר רחבת הכניסה הריקה בשירותי הגברים.

"יש כללים בעניין הזה," צחק עליי.

"ברור לי שכל הבחורות האלה לא ממתינות לרוקן את השלפוחית; צריך להקצות להן חדר איפור נפרד כדי שכולנו נוכל להשתין," רטנתי ופניתי לסוניה בנימה מתנצלת. "אממ, לא התכוונתי אלייך. פשוט תתעלמי מכל מה שאני אומרת, עדיף לשתינו."

היא צחקה. "אני מבינה אותך, שָׁרִי. הרעיון הזה עלה גם בדעתי לא פעם, כי אני לא נזקקת לשירותים כבר הרבה זמן." "תביא אלכוהול, בונה, מהר, כדי לשטוף את הפה שלי מהשטויות שאני מדברת."

הוא נישק את כף ידי. "נתראה פה עוד מעט."

כשהלך, אני לא הייתי היחידה ששמחה לראות אותו מתרחק. "מממ אהממ."

ההמהום הנמוך נשמע מכיוונה של ברונטית, שעמדה לפני בתור. הרמתי גבה לעברה ונקשתי על הטבעת שלי להדגשה. "תפוס, מתוקה."

לולא הייתה בת אנוש, כבר הייתי מזמינה אותה לדו-קרב, כשעיניה התעכבו על בונה בפעם השנייה אגב משיכת כתפיים לעברי. "שום דבר אינו לנצח."

חרקתי שיניים. "חוץ מהמוות."

סוניה אמרה משהו בצרפתית, שגרם לפיה של האישה להתעקל בזעף ואחר כך להפנות את גבה אלינו אגב זריקת הערה אחרונה.

"אם קשה לך עם זה שנשים מתפעלות מהגבר שלך, עדיף שתחביאי אותו בבית."

היה לה מבטא צרפתי כבד, ואותיות הר' שלה היו גרוניות לגמרי. את לא יכולה להרוג אותה רק מפני שהיא זנוזנת, הזכרתי לעצמי. אף על פי שאפשר להיפטר מהגופה בלי לעורר תשומת לב...

"הוא מזיין אפילו טוב יותר מאיך שהוא נראה," החלטתי לומר. כמה ראשים הסתובבו. לא היה לי אכפת; הייתי מעוצבנת. "והפנים היפים האלה יהיו תפוסים בין הרגליים שלי ברגע שנגיע הביתה, אל תדאגי!!"

מתוך הקהל שהצטופף בבר שמעתי את בונז צוחק. סוניה גיחכה. האישה ירתה לעברי מבט ארסי נזעם ויצאה מהתור. "בון, אחת פחות לפנינו, נסיים לפני שהוא יגיע עם המשקאות," סוניה שמה לב כשהפסיקה לצחוק.

"אחת עפה." בחנתי את תור הנשים, שרוכן חייכו או נמנעו מלהישיר אליי מבט בגלל הסצנה הקטנה ההיא. "נשארו עוד שתיים-עשרה..."

כעבור עשר דקות, כשכבר נכנסנו לשירותים, התאמצתי שלא לנתר על רגל אחת בחוסר סבלנות. כל הזמן הזה רציתי לבקש מסוניה שתשתלט על מחשבות הנשים לפנינו ותגרום להן לפנות לי את הדרך, אבל התאפקתי, כי זה לא היה הוגן.

כשיצאתי, החזירה סוניה את השפתון לתיק הקלאץ' הקטן שלה. נעמדתי לידה מול המראה ושטפתי ידיים. "עולם קטן," אמרה מישיה מימיני.

כשהסתובבתי, שמתי לב לבלונדינית חמודה שמסתכלת עליי. "סליחה?"

"את לא זוכרת אותי?" היא הנידה בראשה. "זה היה מזמן. לא הייתי בטוחה שזו את, עד שיצאת על האישה ההיא, אבל צבע השיער שלך בולט. גם אז, כשנפגשנו, היית חסרת סבלנות."

על פי המבטא שלה, היא הייתה אמריקאית. ומעולם לא ראיתי אותה קודם.

"אני מצטערת, את מבלבלת אותי עם מישהי אחרת." אחרי הכול, אני טובה בלזכור פרצופים. יש לי זיכרון מצוין בגלל הדם הערפדי שלי, מיומנות ששכללתי בעבודתי הקודמת. "נפגשנו בריץ בִּכִּיכר וְנֶדוּם, זוכרת?" המשכתי לנוד בראשי לשלילה. היא נאנחה. "לא נורא. חבל שלא הלך עם הבחור ההוא, אבל נראה שעלית ברמה מאז, אז יופי לך." "הא???"

עכשיו כבר תהיתי אם היא משוגעת. סוניה התקרבה אליי. הבחורה טפחה קלות פודרה על אפה והחזירה את הפודרייה לתיקה. "בכל מקרה, נראית אז ממש צעירה מכדי להתחתן, אז אני לא מאשימה אותך –" "הא???" פי נפער כלא מאמינה.

היא נאנחה. "לא משנה. נחמד לפגוש אותך שוב." היא יצאה מחדר השירותים. סוניה התחילה לנסות לתפוס אותה, אך אני מלמלתי, "אל תטרחי. היא פשוט בלבלה אותי עם מישהי אחרת."

כאב חלף בראשי, כמו מחטים קטנות שננעצו לי במוח. שפשפתי את הרקות. "את בסדר, שְׂרִי?" שאלה סוניה.

"בסדר גמור. היא פשוט בלבלה אותי עם מישהי אחרת," חזרתי על עצמי. "זו פעם ראשונה שאני בפריז."

טיילנו לאורך רוד דה קְלִישִׁי, כששומרי הראש שלנו פוסעים בעקבותינו במרחק כמה צעדים. העדפתי לא לאכול ארוחת ערב מלאה והסתפקתי רק בקרואסון ובקפוצ'ינו באחד מבתי הקפה המקסימים הרבים הפזורים ברחוב.

סוניה ונואל לא הצטרפו אלינו, כי העדיפו לתת לנו הרגשה של פרטיות. ובאמת, הבילוי היה די אינטימי, למרות צוות האבטחה שלנו ומאות העוברים ושבים. היינו סתם עוד זוג, אחד מני רבים, שמטייל להנאתו בחצות ברחובות פריז.

בונז סיפר לי בדרך על הבניינים ועל האתרים העתיקים, שעדיין עמדו, ולמה שימשו בעבר. הוא הצחיק אותי עם הסיפורים שלו על ספייד, החבר הכי טוב שלו, ועל איאן, אדונו, שהפך אותו לערפד. אני רק מדמיינת את הבלגן, ששלושתם נהגו לעשות יחד. עצרנו בקצה רחוב ארוך, שבנייניו צפופים במיוחד. בונז צעק משהו בצרפתית והוביל אותי קדימה לאורך הסמטה הצרה.

"מה אמרת?"

הוא חיך. "את מעדיפה לא לדעת."

ואז כיסה לי את הפה בנשיקה עמוקה והצמיד את גופי אליו. השתנקתי בהפתעה כשהרגשתי את ידיו מושכות את השמלה שלי.

"השתגעתי? יש פה לפחות שישה ערפדים בסביבה –"

"אף 'חד מהם לא בטווח ראייה," הוא קטע את דבריי בצחוק.

"ציוויתי עליהם."

"הם שומעים, בונז," המשכתי להתנגד, בעודו מסובב אותי עם פניי לבניין.

הוא המשיך לצחוק. "אז תגידי דברים מחמיאים."

בונז כךך את זרועו סביב מותניי, מצמיד אותי לצידו. התפתלויותי רק גרמו לשמלה שלי להתרומם עוד יותר, כשידיו אחזו בה. ואז קפאתי במקום, כשהרגשתי את הנעיצה הפתאומית של ניביו בצווארי. נהמת עונג נפלטה מפיו.

"אה, חתלתולה, את אוהבת את זה כמעט כמוני. תטבעי בתוכי,

אהובה, כמו שאני טובע בתוכך."

הדם שקלח ממני וזרם לתוכו התחלף באש מתוקה. בונז צדק; נהניתי מהנשיכות שלו. העור שלי התלהט, ליבי האיץ את פעימותיו – ומצאתי את עצמי מתחככת בגופו וגונחת בעודו מתמהמה לפתוח את רוכסן מכנסיו.

"בונז," פלטתי. "כן –"

פניי הוטחו בקיר הבניין כל כך בכוח, עד שהרגשתי כי עצם הלחי שלי נסדקת. ואז חלחל להכרתי רעש היריות.

אלה היו מטחים קצובים מעלינו, מכל צדדינו... מכל עבר, פרט

לבניין שעליו הייתי מעוכה. בונז הצמיד אותי לקיר הלבנים. גופו כיסה את גופי, סוכך עליי והרגשתי את גופו רועד. הוא הלם באגרופו בקיר בניסיון לפעור פתח במקום שלא היה בו כזה.

ורק אז התחוויר לי למה הוא רעד – גופו ספג את כל הקליעים. נשמע כאילו השומרים שלנו קיבלו טיפול גרוע עוד יותר. ממרווחי הזמן בין רעד לרעד, שחלף בבונז, הסקתי כי הם, כנראה, הקיפו אותנו. מטח היריות נפסק לפתע בזעקה, שנגדעה באיבה, ניסיתי, בפאניקה, להיחלץ מאחיזתו. זה היה גרוע בהרבה משחשבתי. מי שזה לא היה, הם ירו קליעי כסף.

"אנחנו מוכרחים לברוח, אלוהים, אתה תיהרג!" צרחתי, בניסיון להיחלץ מתוך הפקעת שבה עטף אותי בונז. הוא ריתק אותי בכל הכוח העצום שלו, ויכולתי רק לנפנף בגפיי כמו צב הפוך.

"אם נברח, הם עלולים לקצור אותך," הוא אמר בקול ניחר, שכמעט לא נשמע בשל רעש היריות. "אחד מהשומרים בטח הזעיק כוח גיבוי. נחכה. מנצ'רו יבוא."

"עד אז אתה תמות," התרסתי. קשה להרוג ערפדים ביריות, אפילו עם קליעי כסף, כי נדרש זמן רב לפגוע בדיוק בלב שלהם. בונז לימד אותי את זה. אף ערפד לא ישב כמו דוגמן ויחכה שתפגע בו.

במילים האלה בדיוק השתמש לפני שש שנים, כשניסה להסביר לי שרובים אינם כלי נשק יעיל נגד ערפדים. ובכל זאת מה שעשה עכשיו לא היה שונה בהרבה מלשבת ולדגמן. העזרה תגיע מאוחר מדי. הוא בטח יודע את זה, בדיוק כפי שידעתי אני. פעם ראשונה ששיקר לי.

קיר הבניין החל להיכנע להלמות אגרופו במקום שבו הכה. אנשים בפנים צרחו. אילו היה לו מספיק זמן, בונז יכול היה להחריב את המבנה, ואנחנו היינו יכולים לתפוס מחסה מפני האש חסרת הרחמים. אבל להלום בקיר ביד אחת בזמן שמרססים אותו בכדורים? בונז התחיל כבר להאט, ואגרופיו הכו בקיר בעיוורון, כמו שיכור החובט בלי יכולת לכוון. אלוהים, הוא ימות כשהוא גוהר מעליי, ממש כאן באמצע הרחוב.

משהו פראי געש בתוכי. לא הייתה אפילו פקודה ברורה אחת,

שהמוח נתן לגופי. כל מה שידעתי הוא שבונו חייב לחמוק מהקליעים לזמן ארוך מספיק כדי שפצעיו יחלימו.

הצלחתי להסתובב איכשהו, ואז זינקתי מעלה כשזרועותיי לופתות אותו בכוח. הצלחנו להגיע לראש הבניין בן חמש הקומות, שעליו היינו מרוחים. כשנחתנו על הגג התגלגלתי איתו על הרצפה, אבל למרבה הפלא, לא שמענו קליעים שורקים לידנו.

לא טרחתי לתהות למה לפתע הפסיקו היורים לירות לעברנו; בטח לא כשהרגשתי את גופו של בונז צונח ברפיון בין ידיי. הפחד מילא אותי באנרגיה וגרם לי לזנק אל גג הבניין הסמוך יחד איתו. ואז אל הבניין הבא, ואל הבניין אחריו, בלי לעצור רגע להבין את הדבר שזה עתה עשיתי. כשהדהודי הירי האחרונים החלו לגווע, עצרתי. בהתחשב במה שעשיתי עכשיו, הייתי אמורה להתמוטט מעייפות, אבל בונז היה זקוק לדם. הרבה דם.

שום מתנקשים מעופפים לא רדפו אחרינו. אולי המאבטחים שלנו הצליחו בינתיים לעכב אותם, אבל זה לא יארוך זמן רב. תפסתי את ראשו השמוט של בונז, חתכתי את פרק כף ידי בעזרת הניבים שלו ונתתי לדמי לזרום לפיו.

למשך רגע משתק אחד, שנמשך כנצח, לא ראיתי שום תגובה. הוא לא בלע, לא פקח את עיניו ולא עשה שום דבר חוץ מלהניח לנוזל האדום לזרום מחוץ לפיו. בתנועה קדחתנית הנעתי את הלסת שלו בידי השנייה, כדי שהדם יגיע היישר לגרונו. דמעות טשטשו את ראייתי, כל גופו היה מנוקב בחורים מלאים בקליעי כסף, אפילו הלחיים שלו. אוי, אלוהים, בבקשה אל תיתן לו למות...

ואז הוא התחיל לבלוע. עיניו לא נפקחו, אבל הרגשתי בפרק כף ידי מציצה שלא הרגשתי קודם. תנועת פיו התחזקה, והוא שאב את הדם מוורידיו. תחושת ההקלה שמילאה אותי עמעמה את הסחרחורת שבאה בעקבותיה. מרותקת, ראיתי איך החורים בגופו של בונז מתחילים להתנפח, ואחר כך את כדורי הכסף הקרועים שנפלטו מגופו. חיוך עלה על שפתיי, כשהכול התחיל להיטשטש ולהיעלם, בדיוק ברגע שבונו פקח את עיניו.

3

”מתעוררת עכשיו...”

●●● “נצא בקרוב, הוא יגיע מחר...”

קטעי שיחה ריחפו מעליי. הייתי חמה. אה, כל כולי, חוץ מהיד שלי. משהו רך וקריר ליטף את מצחי.

”את ערה, חתלתולה?”

המילים הללו העירו אותי ופיזרו את קורי השינה מעיניי. פקחתי אותן לרווחה. ניסיתי להזדקף, אבל יד חזקה עצרה אותי.

”אל תזוזי, אהובה, תני לדם לזרום לכמה רגעים.”

דס? מצמצתי בעיניי כמה פעמים, ודמותו של בונז הלכה והתבהרה. על פני גופו ניכרו עדיין מריחות אדומות, אך מבטו היה יציב. זה הרגיע אותי, ואפשר לי לשקוע בחזרה למקום שבו שכבתי – הברכיים שלו, כך הסתבר לי. שתי שקיות פלסמה ריקות, מחט תת-עורית וצנתר היו מונחים לצידו.

”איפה אנחנו?”

”בוואן, בדרך ללונדון,” ענה. “את זוכרת את ההתקפה?”

”אני זוכרת שראיתי כמות כזאת של קליעי כסף יוצאים ממך, שיכלו לממן לימודים בקולג’,” עניתי, מביטה סביבי כדי לגלות שגם מנצ'רז ועוד ארבעה ערפדים נמצאים איתנו. “יכולת להיהרג. אל תעשה את זה שוב. אף פעם.”

צחוק קצר נפלט מפיו. “מי שמדבר, האישה שרוקנה כמעט את כל הדם שלה לתוכי.”

"היה כך יותר מדי כסף, לא היית יכול להחלים לכד. מה היית אמורה לעשות, לשבת ולהסתכל עליך גוסס?"
 "והצלפים ההם יכלו לפוצץ לך את הראש," הוא לא נשאר חייב.

"מי הם היו? הם הצליחו לברוח?"
 נגעתי בלחי שלי. שום כאב. הדם שבונז נתן לי לא היה אנושי. אני אומנם מחלימה מהר יותר מאדם רגיל, אבל רק דם ערפדים יכול לאחות עצמות שבורות במהירות כזאת.
 "אני מצטער, אהובה," לחש בונז. "כמעט גרמתי למותך, היית טיפש, הכנסתי אותנו פנימה, אל לב הסכנה."
 "כמה נהרגו?"

"שלושה מתוך השישה."
 רגשות אשם ועצבות נשמעו בקולו – אבל היה שם משהו נוסף, משהו שלא יכולתי לשים עליו אצבע. "ג'וליס תקפו אותנו, והם היו חמושים די טוב, כמו שאת יודעת. מייד אחרי שיצאנו, שמונה ערפדים הצטרפו לקרב."
 "באיחור אומנם, אבל לפחות העזרה הגיעה." חייכתי למנצ'רו.
 "תודה רבה."

פיו של בונז התעוות. "הם לא היו האנשים של מנצ'רו, אלה שבאו. אני מניח שהמצילים שלנו היו תוקפים אותי אחר כך לולא מנצ'רו היה מגיע עם גיבוי."

אולי הדם החדש עדיין לא הגיע למוח שלי, כי לא הבנתי. "אם הם לא היו משלנו, של מי הם היו?"

"שתי קבוצות עקבו אחרינו," סיכם בונז את העניין. "הג'וליס ההם ואני חושש שהאנשים של גרגור. כנראה נמאס לו לנסות להגיע אלייך דרך החלומות, והוא החליט לעבור לחטיפה."
 לא פספסתי את העובדה, שמנצ'רו לא אמר עד כה מילה. "מה אתה מסיק מזה?"

הוא הרים אליי מבט. "כשנגיע לבית של ספייד, נהיה במקום בטוח יותר ונמשיך את השיחה."

"עכשיו." מילה אחת של בונז, שלא הותירה מקום לוויכוח.
"קריספין –"

"ועכשיו אתה פונה אליי בשמי האנושי, כאילו אני עדיין אותו נער," קטע אותו בונז. "אני שווה לך במעמד שלי מתוקף הברית שלנו, ולכן אתה תספר לי כל מה שאתה יודע על גרגור."

העובדה שבונז לא ציית, הייתה יכולה להתפרש כהכרזת מלחמה בתוך השושלת. אני לא ציפיתי שבונז יסמן קו אדום על החול ובעצם ישתין עליו בקשת, ומהבעת הפנים ההמומה של מנצ'רו נראה היה שגם הוא לא ציפה לכך.

אבל אז הוא שלח לעבר בונז חצי־חיוך. "בסדר. סיפרתי לך שכלאתי את גרגור משום שתכנן להתערב בעתידה של קאת, כדי שהיא לא תפגוש אותך לעולם. מה שלא סיפרתי הוא שגרגור הצליח כבר לחטוף את קאת, לפני שתפסתי אותו."

קפצתי ממקומי. "אבל בחיים לא פגשתי את גרגור!"
"לא שאת זוכרת," השיב מנצ'רו. "יש לך כאבי ראש כשמדברים על גרגור, נכון? אלה דקירות של הזיכרון המורחק שלך. היית עם גרגור שבועות לפני שמצאנו את שניכם בפריז. אבל עד אז הוא כבר הספיק לגרום לך להתאהב בו ולבלבל אותך עם שקרים. הבנתי שאני צריך לשנות את הזיכרונות שלך כדי לתקן את המצב, ולכן את לא זוכרת שום דבר."

"זה לא יכול... אבל הוא לא יכול..." התחלתי לגמגם, ומייד התחיל הפטיש להלום בגולגולת שלי. הוא לא בעלך... חבל שזה לא הלך עם הבחור ההוא... נפגשנו במלון ריץ בכיכר ונדרום...

"אבל שטיפת מוח ערפדית אף פעם לא השפיעה עליי," הטחתי לבסוף. "אני מעורבת; זה מעולם לא השפיע עליי!"

"לכן אני היחיד שיכול לעשות את זה," אמר מנצ'רו בשקט. "מחיקת פרק הזמן הזה מזיכרונך גולה ממני את כל כוחי והצריכה גם כישוף. ערפד חלש ממני לא היה יכול לעשות זאת."

בונז נראה המום אף הוא. *Partir de la femme de mon*

maître, *מלמל. "אחד הערפדים של גרגור צעק לי את המשפט הזה לפני שברח. זו הסיבה שגרגור כל כך אובססיבי כלפיה." מנצ'רו השתתק. בונז הסתכל עליו, ואחר כך עליי. "לא אכפת לי," אמר לבסוף. "גרגור יכול לדחוף את הדרישות שלו לתחת."

עדיין לא הייתי משוכנעת. "אבל שנאתי ערפדים לפני שהכרתי את בונז. לא הייתי מסתלקת עם אחד מהם למשך שבועות." "שנאת אותם בגלל השפעת אימא שלך עלייך," אמר מנצ'רו. "אבל גרגור טיפל בה קודם ושטף את מוחה, כדי שתשכנע אותך שהוא ידיד שלה ושהוא יגן עלייך." בונז נאנק. "עד לאן הגיעה השמועה על תביעת הבעלות של גרגור?"

מנצ'רו התבונן בבונז עמוקות. "עדיין לא שאלת אותי אם זה באמת קרה."

הרגשתי כאילו הם מדברים בשפה אחרת. "אם מה קרה?" "זה לא חשוב. הוא יקבל אותה רק על גווייתי המצומקת והמיובשת."

"מה?" עכשיו כבר דקדקתי את בונז כדי להבהיר את עצמי. "תביעת הבעלות של גרגור," אמר בונז בנימה מקפיאה. "עכשיו, כשהוא חופשי, הוא מספר לאנשים שמתישהו במהלך השבועות האלה, שבהם הייתם יחד, התחתנתם."

בניגוד לדעה הרווחת היו כמה פעמים בחיי, שבהן נותרתי בלי מילים. אחת מהן הייתה בגיל שש-עשרה, כשאמא שלי סיפרה לי שכל המוזריות שלי נובעות מהעובדה שאבא שלי הוא ערפד. הפעם השנייה הייתה כשפגשתי את בונז לאחר ארבע שנים שבהן לא התראינו. אבל הפעם הזאת עלתה על כולן. במשך פרק זמן של כמה שניות קפאתי ולא הצלחתי לנסח בראש שלי הכחשה נמרצת מספיק. לא הייתי היחידה שפערה את עיניה. אפילו במצבי שמתי לב, שגם

* צרפתית: עוזב את אשתו של האדון שלי.

על פניהם של יתר הערפדים בוואן עלתה הבעת תדהמה, שהפכה לארשת חתומה מייד כשבונזו שלח לעברם מבט רושף. מנצ'רו המשיך להביט בי באותו מבט בלתי מתפשר, עד שלבסוף הצלחתי להגות את המחשבה הסדורה הראשונה שחלפה בראשי.

"לא." עצם אמירת המילה שיפרה לי את ההרגשה, אז חזרתי עליה בקול רם יותר. "לא. זה לא נכון."

"גם אילו זה היה נכון, זה לא יהיה חשוב אחרי שהוא ימות," הבטיח בונזו.

החוויתי בראשי לעבר מנצ'רו. "אתה היית שם, נכון? ספר לו שזה לא קרה!"

מנצ'רו משך בכתפיו. "לא ראיתי טקס ברית-דם. גרגור טען שזה קרה בדיוק לפני שהגעתי. כמה מאנשיו אמרו שהיו עדים לטקס, אבל אפשר שהם שיקרו, ואמינותו של גרגור לא חזקה במיוחד. "אבל מה אני אמרתי שם?"

בבת אחת נתקפתי פחד. יכול להיות שאני איכשהו קשרתי את חיי עם ערפרד זר? לא יכול להיות, נכון?

מנצ'רו נעץ בעיניי מבט חודר. "היית בהיסטריה. גרגור שלט ברגשותייך, והוא ידע שהוא הולך להיענש לפרק זמן בלתי מוגדר. היית אומרת כל דבר, נכון או לא נכון, כדי למנוע זאת. במילים אחרות..."

"בונזו הביע את עמדתו בעניין, מנצ'רו העיף מבט ביושבי הוואן, "ואני תומך בה כאדון-השותף של השושלת. האם למישהו יש התנגדות? עמדה אחרת?" כולם השיבו מייד בשלילה.

"אם כך, העניין סגור. תביעת הבעלות של גרגור אינה מבוססת, ואנו נתעלם ממנה. קאת לא יכולה לאשר שנישאה לו, והיא היחידה מלבדו שיכולה לדעת אם זה קרה. בונזו?"

חיוך פתאומי הבריק על פניו של בונזו, אבל הוא היה מלא קור, כמו שאני הרגשתי בתוכי. "בוא נראה כמה זמן יחיה מי שמעז לטעון שאשתי היא לא אשתי."

"כרצונך." מנצ'רז לא היה מודאג מהידלדלותה האפשרית של השושלת שלו. "נגיע לביתו של ספייד לפני עלות השחר. אני, בכל אופן, עייף."

גם אני. אבל לא הייתי בטוחה שאצליח להירדם. התגלית שיותר מחודש מחיי נמחק מזיכרוני גרמה לי להרגיש מחוללת. הבטתי במנצ'רז. לא פלא שתמיד הייתה לי בעיה איתך. איפשהו בתת המודע שלי אמר לי משהו באינסטינקטים שלי, שהוא תמרן אותי בניגוד לרצוני, אף על פי שהזיכרון עצמו של אותו אירוע אבד. או שלא?

"למה אתה לא יכול פשוט לקרוא את המחשבות שלי ולראות בעצמך מה קרה? אתה מחקת את הזיכרון שלי, אתה לא יכול גם להחזיר אותו?"

"קברתי אותו במקום שאינו נגיש לי, כדי לוודא שהוא יישכח לנצח."

מעולה. אם מגה-מאסטר מנצ'רז לא יכול לחטט ולשלוף את הזיכרון החוצה, הוא כנראה באמת אבוד.

"לא אכפת לי במה גרגור או כל אחד אחר מאמין," אמר לי בונז ברכות. "לי אכפת רק מה את חושבת, חתלתולה."

מה אני חושבת? שנדפקתי אפילו יותר ממה שנדמה היה לי קודם. חודש שלם מחיי הוצא מזיכרוני בכוח, ונמחק לי הזיכרון, אולי התחתנתי או לא התחתנתי עם איש זר. לעזאזל, איפה להתחיל?

"הלוואי שאנשים פשוט יעזבו אותנו במנוחה," אמרתי. "אתה זוכר את הזמנים, שבהם היינו רק שנינו במערה גדולה וחשוכה? מי תיאר לעצמו שזאת תהיה התקופה הכי פחות מסובכת בחיינו..."

4

לברון צ'ארלס דמורטימֶר – אשר שינה את שמו לספִייד כדי לא לשכוח לעולם שפעם היה אסיר במושבת עונשין, וסוהריו פנו אליו רק בשם של כלי העבודה שלו – היה בית מדהים; אחוזה רחבת ידיים מוקפת מרשאות מטופחות וגדר חיה גבוהה. מבנה בסגנון המאה השמונה־עשרה, שנותן תחושה כאילו נבנה בזמן שספִייד עוד היה בן אנוש. בפנים מסדרונות ארוכים ורחבים, חפצי נוי מעץ לאורך הקירות, תקרות מעוטרות, נברשות קריסטל, שטיחים בעבודת יד ורהיטים עתיקים. אח כל כך גדולה, שאפשר לקיים בה ישיבה.

"איפה המלכה?" מלמלתי לאחר ששומר הסף הוביל אותנו פנימה.

"לא הטעם שלך, אהובה?" שאל בונז במבט ידעני.

אפילו לא מתקרב. גדלתי באזור הכפרי של אוהיו, שם בגדי השבת שלי נראו כמו סמרטוטים בהשוואה לבד הריפוד של הספה פה. "הכול כל כך מושלם. אני ארגיש שאני הורסת את אחת הספות, אם אשב עליה."

"אז אולי כדאי שאשקול מחדש את בחירת חדר השינה שלך ונבדוק, אולי יש משהו יותר נוח באורוות". קול מאחוריי התגרה בי. ספִייד הופיע בפתח, שערו הכהה הקצוץ סתור כאילו קם לא מזמן מהמיטה.

אם אין לך משהו חשוב להגיד, סתמי. "יש לך בית יפה מאוד," אמרתי. "אל תשים לב אליי. אני אלמד להיות מנומסת כשחזירים יעופו."

ספייד חייבך את בונז ואת מנצ'רוז, תפס את ידי, ולמרבה ההפתעה נישק אותה. בדרך כלל הוא לא היה כזה רשמי.

"חזירים לא יעופו", התעקל פיו לחיוך. "אבל שמעתי שאת דווקא כן צימחת כנפיים הערב."

הדרך שבה הוא אמר את זה גרמה לי לחוסר ביטחון. "לא עפתי, פשוט קפצתי ממש גבוה. אני אפילו לא יודעת איך עשיתי את זה." בונז שלח לעברי מבט, שלא הצלחתי לקרוא. ספייד פתח את פיו לומר משהו, אבל מנצ'רוז הניף בידו. "לא עכשיו."

ספייד טפח על גבו של בונז. "צודק, כבר כמעט בוקר. אלוהה אתכם לחדר. אתה חיוור, קריספין, אשלח לך מישוהו." "אם אני חיוור, זה לא ממש קשור לחוסר בדם," אמר בונז בטון חמור. "כששבתי להכרה, היא רוקנה כמעט את כל הדם שלה לתוכי. אילו מנצ'רוז לא היה מגיע עם שקיות פלזמה, היא עוד הייתה הופכת לערפד לפני שהיא מוכנה."

עלינו אחרי ספייד במדרגות. "הדם שלה אינו רק דם אנושי, כידוע, אז בכל זאת אשלח אליך מישוהו." "יש לי דברים אחרים בראש חוץ מאוכל."

ספייד לא ידע על הדובדבן שבקצפת של אותו ערב; הוא ידע רק על מתקפת הג'ולים.

הדלת נפתחה וחשפה חדר שינה מקסים עם רהיטים תקופתיים, מיטת אפיריון כמו זו שסינדרלה ישנה בה, אחרי שהנסיך לקח אותה מחייה הקודמים כמובן, ועוד אח גדולה. מבט חטוף בקירות חדר הרחצה גילה כי כולם עשויים מזכוכית צבעונית צבועה בעבודת יד. שוב הכתה בי התחושה שרצוי שלא לגעת בשום דבר. אפילו השמיכות הרקומות במשי היו יפות מכדי להתכסות בהן.

בונז לא היה שותף לחוסר הנוחות שלי. הוא זרק את הז'קט שלו, חשף חולצה ומכנסיים מחוררים מקליעים, העיף את נעליו והשתרע על כורסא סמוכה.

"אתה נראה כמו חתיכת גבינה שווייצרית," העיר ספייד.

"אני שפוך מעייפות, אבל יש משהו שאתה צריך לדעת."

ספייד זקף את ראשו. "מה?"

בכמה משפטים קצרים ותמציתיים הדגיש בונז את גילוי השבועות האבודים שלי כשהייתי בת שש-עשרה... ואת טענתו של גרגור שאני אשתו, ולא אשתו של בונז.

ספייד שתק לרגע. הגבות שלו הלכו והתקרכו זו לזו, עד שלבסוף פלט לחישה נמוכה.

"שכה אחיה, קריספין."

"אני מצטערת."

מלמלתי, מפנה את מבטי מבונז ומהז'קט מלא חורי הקליעים ובגדים הרקובים והקרועים. הכול בגללך, לעג לי המודע שלי.

"שלא תעזי להתנצל," אמר בונז מייד. "לא ביקשת להיוולד כמו שאת, ולא ביקשת שגרגור, בצורה כל כך חסרת רחמים, ירדוף אחריך. את לא חייבת התנצלות לאף אחד."

לא האמנתי לזה, אבל לא התווכחתי. ויכוח יגזול מאיתנו כוחות שאין לנו כרגע.

במקום, חסמתי את הגישה שלו למחשבות שלי, כישרון ששכללתי בשנה האחרונה. "ספייד צודק, יהיה לך טוב לקבל עוד דם. אני אלך להתקלח, ואתה תשתה מאיזה בר שפתוח."

ספייד הנהן בהסכמה. "אז זה סגור. שמנו פה כמה בגדים שאמורים להתאים לך, קאת, וגם בשבילך, קריספין. מנצ'רז, אני אלווה אותך לחדר, אחר כך נפתור את שאר הבלגן."

מוות רדף אותי. רדיפה ללא לאות, לאורך הרחובות הצרים והסמטאות הצפופות, שבהם רצתי. עם כל נשימה זעקתי לעזרה, אבל ידעתי בוודאות נוראית כי אין לאן לברוח.

היה משהו מוכר ברחובות האלה, גם אם היו נטושים. לאן נעלמו כולם? למה אף אחד לא עוזר לי? והערפל... ארור הערפל. בגלל מעדתי על עצמים נסתרים והיה נדמה שהוא נדבק לכפות רגליי כששעטתי דרכו.

"לכאן..."

הכרתי את הקול ההוא. הסתובבתי לכיוונו והגברתי את מהירות הריצה לעברו. מאחוריי מלמל המוות קללות ושמר על מהירותו. מדי פעם שרטו טפרים את גבי, גורמים לי לצרוח מרוב פחד וכאב.

"רק עוד קצת."

הקול האיץ בי להתקדם לעבר צללית, שהופיעה בקצה סמטה. ברגע שראיתי אותו, החל המוות לפגר אחריי, והמרחק בינינו גדל. עם כל פסיעה ארוכה, שהלכה והפרידה ביני לבין הרשע שרדף אחריי, הוקל לי. אל תדאגי, כמעט הגעתי...

הצללים נשרו מהאיש. תווי פניו התבהרו וחשפו גבות עבות מעל עיניים אפורות־ירוקות, אף אצילי מעוקל, שפתיים בשרניות ושיער בלוני־אפרפר. צלקת נמתחה בזיגוג מהגבה שלו לרקתו, ושיער עד הכתפיים התנפנף ברוח.

"בואי אליי, שרי."

נורת אזהרה נדלקה בראשי. בבת אחת נעלם נוף העיר סביבנו. הכול נמוג, פרט לשנינו ולחוסר הטשטוש שהקיף אותנו.

"מי אתה?"

הרגשתי שמשוהו לא נכון. חלק ממני רצה לזנק קדימה, אבל חלק אחר נרתע לאחור.

"את יודעת מי אני, קאת'ריין."

הקול הזה. מוכר, ובכל זאת זר לחלוטין. קאת'ריין. אף אחד כבר לא קורא לי כך...

"גרגור."

ברגע ששמו יצא מפי, כל הבלכול נעלם. זה בטח הוא, וזה אומר שאני חולמת. ואם אני חולמת...

עצרתי במרחק נגיעה מידיו, שהושטו אליי, וזזתי אחורה. בן זונה, כמעט רצתי ישר לזרועותיו.

פניו התעוותו בתסכול, ואז הוא צעד לעברי. "בואי אליי, אשתי."

"אין מצב. אני יודעת מה אתה מנסה לעשות, חוטף החלומות."

קולי שב אליי. קשה. עם כל מילה שאמרתי, התרחקתי צעד

אחורה, תוך כדי שאני דוחקת בעצמי להתעורר. תפקחי את העיניים, קאת! בוקר, קומי!

"את יודעת רק מה שסיפרו לך."

היה לו מבטא צרפתי, לא שזה מפתיע, והמילים הדהדו בחלל. אפילו בחלום הרגשתי את האנרגיה שלו. איזה שיט, אתה לא סתם הזיה קטנה ועלובה, אה? אל תתקרבי, קאת. הגור הזה נושך.

"אני יודעת מספיק."

הוא צחק, מאתגר אותי. "באמת, שרי? האם הם סיפרו לך שהם גנבו אותי מהזיכרון שלך כי זאת הייתה הדרך היחידה שלהם להרחיק אותך ממני? האם הם סיפרו שקרעו אותך מזרועותיי בעוד את צורחת ומתחננת להישאר?"

הוא המשיך והתקרב אליי, אבל אני המשכתי לסגת. הגיוני – בחלום הזה לא הייתי חמושה.

"משהו כזה. אבל אני לא אשתך."

גרגור עקב אחריי. הוא היה איש גבוה, כמעט שני מטר, וכל חזותו אמרה אכזריות יפהפייה, שהתעצמה כשחייך.

"לא היית רוצה לדעת בעצמך, במקום שאחרים יכניסו לך דברים

לראש?"

סקרתי אותו בחשדנות רבה. "מצטערת, חבר, האשפה כבר פונתה מהזיכרון שלי. מנצ'רז לא יכול לפתוח את המכסה ולהציץ לראות מה יש בתוכו, ואתה היחיד שטוען שאנחנו נשואים."

"נכון, הם לא יכולים להחזיר לך את הזיכרונות," הושיט גרגור את

ידיו. "אני יכול."

גרגור ינסה לכפות את רצונו עלייך בחלומות שלך. אזהרתו של מנצ'רז הדהדה בראשי. הוא לא טעה.

"שקרן."

הסתובבתי במהירות, והתחלתי לרוץ בכיוון הנגדי, רק כדי שגרגור יופיע מולי כמו קוסם שהתגלה פתאום.

"אני לא משקר."

מבטי התרוצץ סביב, אבל ראיתי רק ערפל חיוור שלא עזר. הייתי

מוכרח להתעורר. אם הבחור הזה יניח את ידיו עליי, אני עלולה למצוא את עצמי בצרות צרורות כשאתעורר.

"תראה, גרגור, אני יודעת שמנצ'ז'ו כלא אותך שנים רבות ואתה כועס ועצבני בגלל זה, אבל בוא נהיה הגיוניים. התאחדתי בכרית דם עם האיש שאני אוהבת, ויש הרבה דגים בים. בוא נגיד יפה אֶדיו זה לזו, ותוכל לצאת לחפש בחורה אחרת לחטוף בחלום."

הוא הניד בעצבות את ראשו הזהוב. "זו לא את שמדברת. את לא רצית להיות רוצחת, לחיות כל הזמן בפחד. אני יכול לשנות את זה, קאת'רין. הייתה לך אפשרות בחירה בעבר ובחרת בי. קחי את ידי, אני אחזיר לך את מה שאיבדת."

"לא." שמעתי קול מאחוריי, דומה לנהמה נמוכה. פחד צמרר את גבי. המוות שוב בא לחפש אותי.

אגרופיו של גרגור התהדקו, ונדמה היה שגם הוא שמע את זה.

"עכשיו, קאת'רין, את חייבת לבוא איתי עכשיו!"

הנהמות התחזקו והלכו. המוות היה מאחוריי, גרגור מולי, ואני הייתי חייבת ללכת לאחד משניהם. למה אני לא מצליחה להתעורר? מה העיר אותי בפעם הקודמת? גם אז ברחתי מיצור מפלצתי שרדף אחריי...

הסתובבתי על עקביי תוך התעלמות מצעקתו של גרגור, ורצתי בלי לחשוב פעמיים היישר לעבר דמותו המבעיתה של המוות. או שזה יעבוד או ש –

סטירה צרבה את פניי, ואחריה עוד אחת. מישוהו ניער אותי כל כך חזק, שהשיניים שלי כמעט נפלו. בונז דיבר אליי והיה שקוע כל כך בטלטול גופי, עד שרק כשצעקתי פעם שלישית הוא שם לב לכך.

"תפסיק!"

"חתלתולה?"

הוא תפס את פניי, עיניו ירוקות־בהירות, פראיות. רעדתי ומצמצצתי כשכפות ידיו נגעו בי, והבנתי שאני רטובה. וקר לי. וכואב לי. ושיש קהל.

"מה אתה עושה לי?"

הייתי שרועה על הרצפה, בונזו לציד, ולפי השטיח הרטוב, החפצים הפזורים לידנו והמבטים המודאגים של הצופים הבנתי כי איברתי לזמן מה את ההכרה. מבט חטוף מטה אישר את חשדותי – הייתי עדיין עירומה כמו שהייתי כשנרדמנו.

"נו באמת, בונזו, למה שלא תזמין את כולם בפעם הבאה שנעשה סקס, כדי שיוכלו לראות הכול מההתחלה ועד הסוף!"

ספייד, לפחות, לא היה עירום כמו בפעם האחרונה שבה התעוררתי מסיוט מול קהל. לידו עמדו מנצ'רו ואישה לא מוכרת, בת-אנוש.

"שככה יהיה לי טוב, אם לעולם לא אעבור את זה שוב, זה יהיה מוקדם מדי," רטן בונזו, מעביר יד עייפה בשערו. "הפעם החלום היה שונה מקודמיו, מנצ'רו. מה זה אומר?"

בונזו לא היה מוטרד כלל מהעובדה שהיה עירום. לערפדים לא הייתה טיפת צניעות. תפסתי את הכיסוי הקרוב ביותר ומשכתי מעל גופי סדין, ואחר כך את ידו של בונזו.

"לך להביא זוג מכנסיים בשבילך וחלוק בשבילי. מה?"
תנועה קלה בלבד גרמה לכאב חד, שגרם לי לקמר את הגב. ואז הוא הפך לכאב עז וקבוע. גם הפה שלי התמלא בטעם של דם, וראשי דפק בחוזקה.

מנצ'רו כרע לציד. "את זוכרת משהו מהחלום, קאת?"
בגדים. מייד. כיוונתי את מחשבתי לבונזו.
הוא מלמל, "למי אכפת?" אבל שם על עצמו מכנסיים והביא לי חלוק.

"שתי," אמר בונזו, ופער חתך בידו מצמיד אותה לפי. "תלגמי."
מצצתי את הפצע, לוגמת את הדם שלו, והכאבים שככו מייד. אחר כך התיישבתי על המיטה, ומראה הרצפה שעליה שכבתי קודם גרם לי להשתנק.

"מה לכל הרוחות עשית לי?"
"ניסיתי להעיר אותך," ענה בונזו בחדות. "חתכתי אותך, שפכתי עלייך מים, סטרתי לך ושרפתי את כפות הרגליים שלך במצית. רק כדי שאדע להבא, מה, לדעתך, עבד הכי טוב?"

"אלוהים אדירים," לחשתי. "לא פלא שנראית כמו המוות בהתגלמותו בחלום, וזאת הסיבה שרצתי לגרגור בהתחלה!"
 "אז את זוכרת את החלום," העיר מנצ'רו. "זה סימן מנבא שחורות."
 הפחד גרם לי להגיב בכעס. "היי, פרעה, לשם שינוי, מה דעתך לרדת מכל הרשמיות הזאת ולדבר בשפה של המאה העשרים ואחת?"
 "החרא הולך להתפוצץ, תתחילי להילחץ, אחותי," ענה מנצ'רו מיידי.

הבטתי בו לרגע ופרצתי בצחוק, תגובה מאוד לא הולמת בהתחשב באזהרה החמורה שלו.

"אותי זה לא מצחיק בכלל," מלמל בונז.
 "הו, גם אותי, אבל זה בכל זאת קורע," פלטתי. "אני מצטערת על השטיח, ספייד. דם, כתמי חריכה, מים... אולי באמת היית צריך לשכן אותנו באורווה."

"כמו שאמרתי קודם," המשיך מנצ'רו, "זה מבשר רעות."
 הוא נתן בי מבט כמו מאתגר אותי לענות. לא הגבתי, שפתיי עדיין התכווצו כי התאפקתי לא לצחוק. "זכרת את החלום ולא הגבת לגירויים חיצוניים פירושו שגרגור קרוב לכאן. עלייך לעזוב מיידי."

בונז העיף מבט לעבר ספייד. "סיפרת למישהו שאנחנו באים?"
 ספייד הניד בראשו. "בחייך, קריספין, בקושי הודעת לי שאתם מגיעים. אתה החבר הכי טוב שלי, ואנחנו לא גרים כל כך רחוק זה מזה. יכול להיות שמישהו פשוט הסיק מסקנה הגיונית."
 "ייתכן." בונז לא נשמע משוכנע. "או שאולי לא היינו זהירים ומישהו עקב אחרינו."

"אבקש שיביאו את המכונית, ידידי."
 "שלוש." בונז שלח לעברי מבט מדוד. "שכל אחת מהן תיסע לכיוון אחר, עם בן אדם אחד ולפחות שני ערפדים. כך שמי שעוקב אחרינו, יצטרך לנחש בעצמו באיזו מכונית קאת נמצאת."
 "תזדקק ליותר מכישורי התחמקות כדי לתקן את המצב."
 לחלק הציני שבי היה רעיון. בואו ניתן לגרגור לבלות איתי קצת,

וזה כבר יגמול אותו מהרצון לחיות איתי. הצרות הרי נדבקות אליי כמו ריח רע.

אבל שתקתי וחייכתי. "ספייד, אהבתי את הבית. מנצ'רו... קלאסי. בונז." השעון הראה כי השעה תשע בבוקר. ישנתי רק שעתיים, אבל לא הייתה לי שום כוונה לעצום שוב עיניים. "אני מוכנה, ברגע שתגידו." "עכשיו, מותק." הוא זרק לעברי כמה בגדים, ולבש חולצה בלי להעיף בה אפילו מבט. "תתלבשי, ונלך."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן